

Արձակ Բերթուածներ

ՊԱՏԿԵՐ

Թռչուններու սպիտակ երամի մը հետ մեր նաւը կը փախէ խորունկ ջուրերու խաղաղութեանը վրայ, առաւօտեան ոսկեվառ արեւի մը վրձինովը նախշուած եւ բացփփիկ ներմակ փրփուրներու ծաղիկներով շրջանակուած:

Ու իր հետքը ծովի տիրող կապոյտին վրայ, վէտվէտուն ժապաւէնի ծրարի մը պէս կը փակուի անվերջ, եւ ջրանոյշները կարծես կը կծկեն գայն անընդհատ խորհուրդներու պալատը Լիւսելու տենչանքով:

Կամբջակին վրայ, մինակութեան անշշուկ գրկին, ներխուժող ակնարկով՝ կը դիտեմ համր շարժանկար մը որ կը դառնայ յիշողութեանս սպիտակ պասսառին վրայ տենդահար գնացքով ...:

Ու լոյսի փաղափին լուսերանգ յիշատակները, երկնածին բաթիւներու պէս քարմ ու մաքուր, կը ծնին, կը թռչին ու տարտամ իջուածքով կը հալին կը լուծուին նոր օրուան բաժակին մէջ:

3 Մարտ 1933

ՎԱՐՈՒԺԱՆԻՆ

Ըսէի՛ր ինծի քէ, ո՞ւր են այն մուսաները որ սերմանեցին լիաբուն մըշակներու նման, քու մտփիղ բերրի ու լայնածիր ակօսներուն մէջ, եւ ո՞ւր է թագնուած այն ջերմալիւր արեւը, որ նեղֆեց կարծրութիւնը հողին ծլարձակելով հատիկները սրբազան, եւ դուն բարձար բնութիւնը համայն, կեանք ու աւիշ ցայտեցնելով իւրաքանչիւր տողիդ իւրաքանչիւր բառիդ խորհուրդներէն:

Նկար, երգ ու նուագ, պաշտելի երրորդութիւնը հոգիին, անսպառ կը ցայտեն կարկաչահոս ակնադրիւրիդ բիրեղներէն:

Աստուածօրէն կուտաս մեզի գերազգած խտղանք մեր մարմիններուն՝ շոգիներու ու բոյրերու մէջ աւելի եւս գեղեցկացած աստեղակերտ էակներու սիլուէթներով:

Կ'ապրեցնես մեզի ապրումները իշխանածին հերոսներուն, ոլորտները զուսաներգակ պալատներուն, իղձն ու հրատապ սէրն ասպետական հոգիներուն եւ կուտաս մեզի թռիչքը հպարտ արծիւներուն, Բեզասիդ հրեղէն վագֆին մէջ մեզ կարթած՝ էտըլվայսներու անմատչելի փունջին գեղեցկութիւնը կար-

ծես պարիկներու ձեռքով կը բարձր-
վեն մեր երեքացած մարմիններուն վը-
րայ:

Ու մենտորի մը հաւատարմու-
թեամբ կը տանիս մեզ թանգարանիդ էն
խորհրդաւոր մէկ անկիւնը, դարեւու
ստուերին ետին, ու մեզի բաղդակից
տանջուած Աստուծոյն իր Գողգոթան
յիշեցնելով, կ'առնես նեկտարը իր սփո-
փարար գութին եւ այսպէսով կը հս-
ղորդես մեզի հաւատքը լաւագոյն օրե-
րու:

Յոյց կուտաս մեզի մեր աչքերէն
թագնուած, մարդկութեան փառքը խա-
րանող բանութեան սեւ հակատագ-
րին իսկութիւնն իսկ, եւ մեր գիտակ-
ցութիւնը կը ճարձատեցնես այրող շէ-
քի մը նման, արդարութեան շինուկը
ներարկելով մեզի:

Ու վերջապէս քու բոլոր էջերդ,
թռչկոտուն աղանիներու պէս, կը
կտցահարեն մտածումներուս նշխարն
սպիտակ, եւ ես ի գո՛ւր հարց կուտամ
թէ, ո՞ւր ես հիմակ եւ ի՞նչպէս, ի՞նչ-
պէս կրցար լռել դուն, նախանձորդդ
պատուհասող Անէծքդ գրելէ առաջ:

ՅԱՅՏԱՂԵԻՐ

Յայտադրիր մը փարթամ ցայտ-
փին մէջ, արեւը կը խաղայ պրիսմակի
մը եօթը գոյներով. ու եօթը գոյները,
եօթը պարիկներու պէս գիրկընդխառն
իրարու, չափածոյ փայլերով դրասանգ
կը հիւսեն միջոցին մաքրութեանը մէջ.
ու հոյանի ուսերու վրայ ջրվիժող ոսկե-
գանգուր վարսերու նման կը փակուին
հեշտանքով, սպիտակ մարմարին խո-
րութեանը մէջ, ուր աղանիները կը
լոգնան իրենց բեւերուն խայտանքէն
փրփրած ջուրերու սրսփուն մետաքսի
երգերուն վրայ:

Ոսկեգոյն գնդիկ մը կեդրոնի ան-
գուսպ ցայտէն խտրուած, սիրերգի մը
պէս կը թրթռայ շուշանածեւ բիրեղ
բաժակի մը թովչութեանը մէջ:

Ու անթարք նայուածքիս ու մտա-
ծումներուս փաղցրութիւնը ժապախ-
նած այդ երազ պատկերին, հոգիս կը
դողայ անորոշ հրնուանքով, կարծելով
անոր մէջ նշմարել տեսլացած նկարը
արեւոտ սէրերուն, զգացման գոյներու
գիրկընդխառնումը անպատում խնդու-
թեան մը մէջ:

ՆԱԶԵՆԻ

28-2-1933

Հելիոփոլիս 1 Մարտ 1933